

25. maj. 1842

FAKTA

Dato:

25. maj. 1842

Sidetæl:

Dagbog A, side 29

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 74; Jesper

Svenningsen (red.): Seks år af et liv.

Johan Thomas Lundbye – Dagbøger

om tro, skæbne, kunst og kærlighed,

København 2018, s. 79

TRANSSKRIFTION

25 May

Jeg gik ved Solnedgang ud til Kalkbrænderiveien; i Haven til Rolighedsdal sang en Nattegal saa yndigt. Jeg satte mig paa det lave Rækværk af den lille Bro og lyttede til disse rene, fyldige Toner, og da jeg reiste mig for at gaae maatte jeg flere Gange vende tilbage, jeg kunde ikke løsrive mig derfra. Der er noget deiligt i vor Kjærlighed til Fuglesang og Fugleqviddren, det er et af de faa fælleds Berøringspuncter for de meest forskjellige Mennesker. Med hvilken Glæde hører vi ikke Efterretningen om Lærkens første Sange over den frosne Jord, hvor glade er vi ikke, naar vi hører Gjøgen kukke første Gang eller den første Stork kommer fra Syden og Svalen. Hvor deilig er ikke Bondens Tro til [overstreget: diss] Storken, som en Guds Fugl, der bringer Lykke under det Tag, hvorpaa den bygger sin Rede. Jeg holder meget af Fugle, jeg holder meget af alle Dyr. – Idag har jeg faaet mit store Lærred opspændt og stillet tilrette i min Stue; længe har jeg siddet og betragtet den store hvide Flade og malt Stykket i Tankerne, det blev deiligt, saa deiligt, at Beskueren maatte studse derover, saa Forfængelighedsdjævelen aflægger mig endnu bestandig sine Visitter. –

Senere. Naar han Maleren nok af, naar hans Venner og de, hvis Mening han agter, glæder sig ved hans Arbejder - og endelig naar han nok af, naar han har tilbragt Opholdet.

Vidunderlig deligt er Naturen dog frae dems Aarstid. Selvaeng og jeg gaaer til og frae min Maders Bolig maer jeg staaende ved Kastelsporten og ser op i et høit roigt Træ der staaer; det er saa tæt og fyldigt, Bladene saa saftige og vægter af de hang ned. Overhønden mygner af Blomster og her midt i Bjgen kan man dog høre Drabselens Sleg, hvad jeg aldrig haader. Endnu er der to yndige Qvistræer, som staae et par Haar Fods af Kastelsbroen, endnu ikke udsprungne. De to Træer holder jeg værdelig meget af, deres Grens og Quiste bide sig saa spidigt ned mod Vandet, som de vilde drukke derpå. Jeg haader ikke træer, maer kunde mere saa glad ved Naturens Opvaegner her midt i Bjgen. - Vil mit store Maleri lykkes vil jeg dog faae en herlig Samme her, hvor min Mader boer. -

Jeg gik ned Salmeingang ind ad Kalkbrandovsien; i Haven til Naligheds dal sang en Nattingal, saa yndigt. Jeg satte mig paa det lave, skvækkede den lille Baa og lyttede til disse rone, fyldige Toner, og da jeg reiste mig for at gaae maatte jeg flere Gange vende tilbage, jeg kunde ikke las rive mig derfra. Der er noget deligt i den hørdelighed til Trængs Sang og Trængsvisesang, det er et af de faa fællede Berøringssjunde ter for de meest forskjellige Mennesker. Med hvilken Glæde hører vi ikke Efterretningen om Larkens første Sang over den friske Jord, hvor glæde er vi ikke, naar vi hører Gjøgen hvide første Gang eller den første Stork kommer frae Syden og Skolen. Hvor deligt er ikke den sans Trø til den Storken, som en Guds Træng, der bringer Lykke under Sol og Mørke som bygget sin Rod. Jeg holder meget af Træng, jeg holder meget af alle Dyr. - Væng har jeg faaet mit store Læn ned afspremt og skilt skrots i min Stue, længe har jeg sidet og betragtet den store hvite Stude og malt Skjædet i Tønderne, det blev deligt, saa deligt, at Bøskerne maatte stude den, saa den fængeligheds spæden aflægger mig endnu bestandig sine Visiter.